

Verhaal van de maand september

"de geboorte van Fellow"

de eerste knuffel met mama

Net nadat ik de site op 1 augustus had ge-update, en een heel thema aan de komst van een nieuw veulen had gewijd.....begon 's nachts bij ons de bevalling van Roncette.

Daarom deze maand, het hele verhaal van en over de geboorte van ons kleine man Fellow.

Dit verhaal is verdeeld in;

- ☛ De laatste dag van de dracht
- ☛ De bevalling begint
- ☛ Naar de stal
- ☛ De geboorte
- ☛ Ons veulentje
- ☛ De eerste dag

De laatste dag van de dracht.

Roncette met haar dikke buik

Op 1 augustus zag ik dat de tepels van Roncette nog dikker, voller en harder waren geworden. Eerst waren ze misschien een pink dik, maar nu ineens leken het wel duimen te worden.

Ik voelde me er door gewaarschuwd, en ging steeds weer kijken waar Roncette uithing, als ik haar niet direct in de wei zag.

We wachtten natuurlijk toch al een tijdje met spanning af, wanneer het veulentjes geboren zou worden. Maar nu begon met het uur de spanning te stijgen moet ik zeggen.

We waren gelukkig thuis die dag, maar wilde nog even weg om hooi te halen. Omdat Roncette er verder nog redelijk rustig uitzag, ze at en dronk nog prima en omdat ik ook geen druppie melk aan haar tepels zag verschijnen, dachten we dat het nog wel even kon.

De kinderen zouden thuisblijven, en zij konden ons altijd bellen, we waren gelukkig maar een 10 minuten verwijderd van thuis.

Na 2 vrachtjes hooi, waren we toch niet meer zo gerust, en hebben de laatste rit toch niet meer gedaan.

Roncette was de hele dag al geïrriteerd naar Lisa toe, die werkelijk helemaal niks meer mocht.

Maar na een uur of 9 's avonds moest Roncette ineens ook niks meer van mij hebben. Ze lekker wat schrikkerig en nu vond ik haar toch wel wat onrustig worden. Ze deed niet zoals ze altijd deed.

En ik werd er best wel wat zenuwachtig van, ik had maar steeds het gevoel dat het zou gaan beginnen.

Om 22 uur hebben we de meiden op stal gezet, zodat we Roncette via de camera thuis goed in de gaten konden houden.

Toen ik zag dat Roncette erg onrustig bleef, bleef ik aan de monitor geplakt. Maar goed ook, want om half 12 was het helemaal duidelijk dat ze ging bevallen.

De bevalling begint

Terwijl ik zo aan de monitor gekleefd zat, en mijn checklijst doornam, begon de spanning op te lopen.

De camera gaf geen goed beeld, er liep namelijk een dikke knipperende streep doorheen. Daardoor kon ik niet goed zien, wat er nu precies gebeurde bij Roncette.

Hoe vaak ik gekeken had, en hoe vaak ik ben opgestaan en weer ben gaan zitten, ik weet het niet, maar ik was zo kwaad dat mijn beeld niet duidelijk was. Ik wilde Roncette niet storen door té vroeg de stal in te gaan, maar ik wilde ook de geboorte niet missen door té laat te gaan.

Wat ik wel kon zien, was dat Roncette op een gegeven moment Lisa helemaal in de hoek dreef, en zelf ging ze rondjes lopen in de box.

Ze was duidelijk onrustig, en toen ze na een minuut of 5 ook nog begon te rollen in het stro, en steeds weer ging liggen en opstaan, was ik overtuigd dat ze buikpijn had.

Al zag ik door het slechte beeld, niet precies wat er aan haar achterkant gebeurde, ik kon wel haar gedrag zien veranderen.

De staart ging uitstaan, en bleef stijf en gestrekt, weer een teken, dat het vorderde.

Ook maakt Roncette een soort van kattenrug en kromt ze zich, kijkt naar haar buik en hapt eraan.

Dit was zo spannend, om af te wachten wanneer je denkt dat je het goede moment uitkiest, en naar de stal te gaan.

Onrustig kijkend naar de monitor hebben we gewacht tot 23:45 uur.

Naar de stal

we zien al meteen de waterblaas

Toen het té spannend werd, heb ik steeds René erbij geroepen. Om samen te kijken, wanneer het moment goed leek te zijn om naar de stal te gaan. Dat was best moeilijk om het in te schatten. Maar we zagen dat Roncette ging liggen, en langer bleef liggen dan daarvoor. We konden het niet goed zien, maar het leek wel of ze toch begon te persen. Werd het nu dikker van achteren?? Of wilden we het alleen zo graag zien? We namen nog 5 minuten de tijd, ik pakte mijn gsm, sleutels, fototoestel en mijn checklijst, en ging richting schuur. Amber was nog wakker, en kwam naar beneden en volgde me richting schuur. René haalde Stijn uit bed, en die stonden ook al snel heel stilletjes achter ons. De balen hooi stonden nog allemaal opgestapeld in de schuur, waardoor we niet meteen kijk hadden op de box. Het had wel zo zijn voordeel, omdat de ezeltjes niet meteen fel licht kregen. En wij ook niet meteen stoorden, omdat we heel voorzichtig om het hoekje konden spieken. Ik ben zo zachtjes mogelijk naar binnen gegaan, heb zelfs mijn slippertjes uitdaan, om op mijn sokken verder te lopen. Ik zag Roncette liggen, maar ze stond ook weer op....ik keek meteen recht tegen de waterblaas aan, die als een dikke ballon aan haar billen leek te bungelen. Oh oh, wat klopte mijn hart in mijn keel, het was echt begonnen. Ik probeer de videocamera aan te zetten, maar waar ik niet op had gerekend, was dat Roncette heel ongunstig lag, en ik dus geen voldoende beeld had mbv het statief. Ook was het veel te donker, en ik wilde niet meer licht maken, dan nodig, om de bevalling niet te storen. Ik had de verlengsnoeren aan gesloten, en zette de camera aan, op goed geluk dan maar. Nog net kon ik een fotootje maken van de waterblaas, en toen ging Roncette liggen, om echt te bevallen.....het was toen ca. 23:50 uur.

het hoofdje en de voorpootjes zijn er al , in het vlies

De geboorte

nog half in het vlies, wil hij al naar mama toe kruipen

Dan ineens gaat het erg snel, we staan met zijn viertjes vol verwondering te kijken hoe Roncette haar best doet om de kleine eruit te persen.

Mijn hart klopt nog wat harder in mijn keel, als de pootjes en het kleine snuitje tevoorschijn komen.

Wauw, dat we hier bij mogen zijn, en nog wel alle vier!

Het is muisstil in de stal, we praten zo min mogelijk, gebruiken gebaren, om de stilte niet te doorbreken en Roncette niet te storen.

Zodra het hoofdje geboren is, krijg ik ineens een beetje een rotgevoel.

Ik weet dat het vlies van de snuit afmoet, maar wanneer?? Kan ik nog wachten? Of moet ik nu al ingrijpen en gaan helpen?

Omdat ik het niet weet, en op totaal safe wil spelen, ga ik op mijn sokken, zachtjes de stal in.

Op dat moment, wil Lisa ook de box uit, en gaat op het tussen stuk bij Rene staan.

Terwijl ik langzaam langs loop, komt het lijfje van het veulen er al uit.

Ik zie van de achterkant niet of het vlies nog heel is of stuk.

Helemaal in de hoek ga ik op mijn knieën zitten, en na 1 blik, besluit ik om het vlies van de snuit af te halen. Ik wrijf met een platte hand erover, en het laat los. Wat ik niet had gezien, maar wat Rene wel kon zien, was dat het

veulen door de beweging van de poten, het vlies aan de andere kant al stuk had gemaakt.

Ik zit er met mijn neus op, hoe het veulen geboren wordt.

nog met de navelstreng verbonden

Roncette rust heel even uit.

Nog voordat de achterpootjes helemaal eruit zijn, begint de kleine uk al te worstelen om vooruit te komen.

Hij schudt zijn natte koppie met zijn nog naar achterliggende lange oren.

Met de nattigheid op mijn bril gespetterd, aanschouw ik dit wondertje wat in onze stal geboren wordt.

Ik kijk op mijn horloge, en het is dan 0:14 uur.

Het veulentje tiggert als het ware richting mama, waardoor de navel streng breekt, en hij zijn lijf tegen mama's hals kan leggen.

Wat voelen wij ons rijk, dat we dit mogen meemaken, van zo ontzettend dichtbij.

En terwijl Roncette het veulentje likt, en ze ligt bij te komen, duurt het niet lang voordat haar placenta onderweg is.

De volgende belangrijke zaak, want dat moet ook allemaal goed verlopen.

Maar Mevrouw heeft nog kracht genoeg, en staat even op, waardoor de placenta makkelijk eruit glijdt.

Het is dan pas half 1 's nachts, en ik neem de warme placenta in mijn handen om hem in de emmer te doen. Wat een rare gewaarwording ik voel me in eens een heuse vroedvrouw.

Ik zie meteen de bruine kwabbel liggen, en herken het direct; wat gaaf ik heb het veulen broodje gevonden.

Alles gaat in de emmer, zodat de dierenarts die later kan controleren.

* om middernacht geboren, ons ventje*

Roncette likt hem droog

Ons veulentje

Roncette moedigt hem aan om op te staan

Onze veulentje is geboren, en een kwartiertje na zijn geboorte komen de eerste pogingen om te staan al.

Jemig wat gaat dat snel allemaal.

Het is een echte volhouder, en gooit zich helemaal in de strijd om te leren lopen. We houden met zijn allen, de eetbakjes, muur, en drinkemmer in de gaten, zodat het kleintje zich geen pijn zal doen.

Al om 0:45 uur zet hij zijn eerste wankelende stapjes in het stro.

Ik probeer snel te kijken of het een merrietje of hengstje is. Is zie niets. Dan maar even snel voelen, maar de vacht plakt nat tegen het lijfje. Het enige wat ik voel is het stukje navelstreng. Ik denk dat het een meisje is, maar zeker weten doe ik het niet.

Ondertussen profiteert Roncette even van haar tijd, om zoveel mogelijk te eten, ze heeft een beren honger. En ze plast ook meteen even, dus dat is oké.

*een volhouder hoor, en hup het lukt al *

Ons veulentje probeert zoveel mogelijk te lopen, en zoekt ondertussen waar hij kan drinken. Mooi om te zien, dat hij automatisch, ergens onder gaat zoeken. Onder de eetbak, onder mijn arm, onder Roncette's hoofd, onder haar been. Maar uiteindelijk heeft hij de goed plek gevonden.

Wij wachten tot dat hij zijn 1e biestmelk heeft gehad, want ook dit is erg belangrijk. En we kunnen noteren dat hij om 1:45 zijn eerste melk drinkt. Daarna laten we Lisa op de tussenbox staan.

En Roncette en haar baby'tje laten we ook lekker met rust.

Binnen kijken we -voordat we naar bed gaan- nog even op het monitorschermje, ja ze liggen, te rusten na dit wonderlijke avontuur.

heej gevonden, mijn eerste melkje

De eerste dag

*wat een prachtig aanblik 's ochtends in onze stal *

'S ochtends ga ik natuurlijk gespannen de stal in...daar staat Roncette lekker met de kleine pasgeboren uk naast haar.

Gossie wat is het al opgedroogd, en veel lichter geworden dus.

Donker grijs, met wat lichter op zijn bipsje, en een witte buik.

Wat een lekker koppie, ik ga naar binnen in de box, en ga op mijn hurken zitten.....heej, wat is dat? Ineens zie ik dat het geen navelstrengetje is wat ik zie, het is een hengstje.

Ojee, we moeten de meisjesnaam vandaag veranderen in een jongensnaam dus. Samen met de kinderen kiezen we er eentje die bij de kleine man past. Hij zal Midnight Fellow gaan heten, met Fellow als roepnaam.

Ons kleine middernacht ventje!

Fellow gaat goed, hij plast, en poept en drinkt en rent rond in de stal.

Wat snoepig!

Roncette laat heel goed drinken, en zij krijgt wat extra krachtvoer, en vers lang gras in de stal. Ze drinkt wel opvallend weinig? Dat is raar.

S'middags komt de dierenarts langs ter controle, tot die tijd staan mam en zoon op stal. Lisa achem, staat moederziel alleen buiten, balkt, en voelt zich duidelijk niet helemaal in haar hum zo in haar uppie.

Ze kan wel in en uit, op de tussenbox, en het poortje is verlaagd, waardoor ze wel heel goed naar Roncette en de kleine Fellow kan kijken.

Stijn helpt, en Fellow geeft geen kick

terwijl ik Roncette wat aai, en eten geef, houdt Stijn Fellow vast, en kan de dierenarts hem zijn eerste prikje geven. De dierenarts condoleert daarna Fellow's lijfje, Roncette vind het goed.

Daarna kijkt ze op afstand hoe het met Roncette is, Roncette wil niet benadert worden. We bespreken hoe het allemaal is gegaan, het eet/drink gedrag en plassen en poepen.

met de dierenarts kijken we naar het veulenbroodje, de darmpek en de placenta, vliezen en navelstreng

Daarna gaan we naar buiten, waar de dierenarts de placenta controleerd met

de navelstreng, en ik laat haar de darmpek (1e mest van Fellow) en het veulenbroodje zien.

Alles is zover oké, dat is fijn.

Hierna gaat de staldeur open, maar het heeft wat lokpogingen nodig voordat Roncetje met Fellow naar buiten komen.

We leggen een spoor van vers gras naar buiten, en dat helpt.

Roncette drinkt nu ook weer goed gelukkig. Om 18 uur zijn ze lekker allemaal buiten.

de eerste stapjes buiten